

9) Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 7 med den deri saaledes foretagne Forandring:

§ 10 affattes saaledes:

„Foraauidt Monstringsbestyreren i Kjøbenhavn ikke selv er søyndig, ansætter Indenrigsministeren ved Monstringskontoret i Kjøbenhavn en søyndig Mand, til hvem Udførelsen af de i denne Lov omhandlede Forretninger fornemlig kan betros, og hvis Forhold til Monstringsbestyreren da bliver at bestemme efter Forhandling med Justitsministeren ved den i § 9 nævnte Veiledning. Til Honorar for denne søyndige Mand bestemmes 1,500 Rd. aarlig. Den fornødne Forøgelse af Kontorholdsudgifterne ved Monstringskontoret bevilges ved Finansloven.“

førkastedes med 33 Stemmer imod 9.

10) Ændringsforslag af Samme under Nr. 8:

§ 11 indskydes som tredje Punktum: „Foraauidt Monstringsbestyrerne udenfor Kjøbenhavn lide Tab i Indtægter eller saa forøgede Kontorholdsudgifter paa Grund af denne Lov, bliver der herfor at give dem Erstatning.“

vedtoges enstemmig med 34 Stemmer.

Sagen i dens Helhed sattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Efter det Udfald, som Afstemningen over Ændringsforslaget under Nr. 7 har faaet, maa jeg føle mig opfordret til i det Hele at fraraade Lovens Vedtagelse. Det stiller sig under disse Forhold for mig saaledes, at man nu kommer til at staa ligeoverfor en Tilstand, som vistnok for Kjøbenhavns Bedkommende ingenlunde vil blive tilfredsstillende, idet man ikke der vil opnaa at faa en saadan Ordning som den, der fra saamange Sider er bleven anbefalet. Jeg skal endnu kun tilføie, at jeg beder undskyde, naar jeg før glemte at anføre, at blandt de Mange, der ere traadte op for, og som have holdt paa en seregen Vateffkont her i Kjøbenhavn, var ogsaa Regjeringens oprindelige Forslag,

altsaa Indenrigsministeren. Det var selvfølgelig kun en Forglemmelse, men jeg tør forudsætte, at alle Medlemmerne endnu have i levende Erindring, at Regjeringens Forslag netop oprindelig gik ud derpaa. Det forekommer mig imidlertid, at, naar dette har været Udgangspunktet, og naar det derhos erindres, at det ogsaa blev vedtaget her i Landstinget, saa foreligger der nu her et saa betydeligt Afslag i de Forordninger, som man har ment fra søyndige Sider at maatte opstille, at jeg ikke tør anbefale Thinget at vedtage Loven. Naar man i den Grad, som her er flet, sætter sig udover alle de Hensyn, der ere blevne gjorte gjældende, og naar hverken den Paa-gjældendes Lønning eller hans øvrige Stilling vil blive en saadan, at det er sandsynligt, at man vil kunne erhverve en saadan Betryggelse for Udførelsen af disse Forretninger som den, der er bleven anset for ønskelig af alle de Autoriteter her i Kjøbenhavn, der have været faldede til at udtale sig over det foreliggende Spørgsmaal — saa stiller det sig, idetmindste for mig, som yderst tvivlsomt, om ikke Følgen af, at Loven kommer ud i den Skikkelse, som Forslaget nu har faaet, vil blive en stor Skuffelse for Kjøbenhavns Bedkommende. Jeg frygter for, at det vil blive Tilfældet. Jeg tænker herved ganske vist kun paa en Paragraf, der ikke vedkommer det øvrige Land, men det forekommer mig dog, at man, da Hovedstaden nu dog virkelig engang er Centrum for Landet med Hensyn til udenrigsk Skibsfart, ogsaa bør tage det Hensyn til samme, at man ikke der fremtvinger en Ordning, som vistnok vil vise sig, at være lidet heldig.

Indenrigsministeren: I Anledning af den ærede Ordførers Ytringer finder jeg mig opfordret til paany at fremhæve, at det forekommer mig, at man ikke maa overse den Forandring, som man i det Hele ved Lovforslaget har foretaget i Vateffkontens Forretninger i Sammenligning med, hvad der var forudsat, da Lovforslaget blev forelagt. Det har for mig, som før anført, netop været det væsentlige Spring at gjøre, om man overhovedet turde opgive Forordningen om, at der skulde